

REINA DE CORAZONES

Dronningen

Dinamarca, 2019

Direcció i guió: May el-Toukhy

Intèrprets: Trine Dyrholm, Gustav

Lindh, Magnus Krepper,

Frederikke Dahl Hansen

Durada: 125 min.

Gènere: drama

Idioma: danès

Data d'estrena: 28/02/20

Els terrenys pantanosos de la incomoditat

“El pitjor que li pot passar a un director és que les seves pel·lícules generin indiferència”, afirmava en una entrevista el gran Gonzalo Suárez, una veu singular del cinema espanyol potser massa poc reivindicada. Per Suárez, una crítica o un comentari negatiu és sempre més estimulants que la fredor de la indiferència, de saber que una pel·lícula no ha generat cap reacció, ni positiva ni negativa, signe màxim de la mediocritat creativa. Si el comentari es negatiu, reblava Suárez, vol dir que ha remogut, ha provocat alguna cosa en l'espectador, ha generat un posicionament, ha convidat a la reflexió.

Aquestes idees de Gonzalo Suárez em van venir al cap després de veure *Reina de corazones*, la segona pel·lícula de la directora danesa May el-Toukhy. Més enllà de la seva qualitat artística remarcable, el seu film et genera com a espectador una gran incomoditat. Ni és una pel·lícula fàcil de veure ni discorre per terrenys comuns, ni pretén una resolució fàcil al conflicte que planteja. En aquest sentit és un film que apunta moltes qüestions interessants, però que deixa més preguntes obertes que respostes o certeses. I això precisament és el que la fa una pel·lícula sumament interessant, perquè ens interpel·la, posa sobre la taula molts dubtes morals i en certa forma ens obliga a posicionar-nos respecte a les actituds dels seus personatges. Per això, ni és una pel·lícula fàcil, ni pretén ser-ho. Més aviat, tenim la sensació en tot moment que la directora és perfectament conscient del terreny relliscós pel que transita, i en això rau bona part de la singularitat i atractiu del film.

Els protagonistes de *Reina de corazones* són Anne, una advocada d'èxit, i el seu marit Peter, un científic prestigiós. La seva vida sembla ideal: tenen bona posició social, un estatus econòmic privilegiat, un cercle d'amics i un entorn familiar estable i dues filles. Viuen en una luxosa casa situada en un barri residencial. Però en aquest cercle familiar sense fisures, de sobte hi apareix Gustav, el fill adolescent de Peter, fruit d'una relació anterior. Gustav és un adolescent conflictiu, que ha estat en centres d'acollida social i que manté una relació volcànica amb el seu pare. Peter, amb mala consciència per la situació de fragilitat del seu fill, acceptarà acollir-lo una temporada a casa seva, sense ser conscient que això serà el detonant de l'esquinçament d'aquesta bombolla ideal que era la seva vida familiar en aquell moment.

May el-Toukhy planteja la seva pel·lícula a partir de la clàssica

estructura de tres actes: la situació prèvia al conflicte -on ens dibuixa com és aquest marc familiar ideal-, el conflicte -amb l'arribada de Gustav i els desequilibris emocionals que això provoca-, i la resolució del conflicte -amb les conseqüències devastadores de tot el que ha passat en tots els membres del nucli familiar. La directora danesa dibuixa amb precisió i amb un notable sentit de la progressió dramàtica com es genera el conflicte i el fa creïble. I és conscient en tot moment del terreny pantanosos i incòmode en el que està entrant. En aquest sentit, *Reina de corazones* és una pel·lícula valenta: no esquiva tabús, ni dilemes morals, ni situacions dramàticament volcàniques. És un film molt directe, fins i tot massa explícit en alguns moments, on allò important és intentar dibuixar i entendre les motivacions dels personatges, i el desequilibri entre el comportament racional -allò socialment acceptable- i el passional -allò on ens porta el desig més enllà de les convencions socials.

Possiblement *Reina de corazones* no seria el film notable que és sense la presència de Trine Dyrholm. Poques actrius serien capaces ara mateix de tirar endavant un paper tan complex com el d'Anne de la manera que ho fa Dyrholm. Per una actriu tan consagrada com ella, el més fàcil seria rebutjar un rol tan incòmode. Però a la vegada, sense un pilar interpretatiu de la categoria del de Trine Dyrholm, potser la pel·lícula faria aigües per tots costats. La seva és una interpretació d'una generositat extrema, d'aquelles que només les actrius de primer nivell poden afrontar, fugint del seu territori de confort i assumint un paper en el que tenen més a perdre que a guanyar. Dyrholm, com en tota la seva carrera -per això és una de les millors actrius europees actuals- supera el repte amb nota.

Paco Vilallonga
Col·lectiu de crítics de cinema de Girona